

EL

MAGAZÍN

Núm. 296

Divendres, 29 de setembre de 2023

ECONOMIA ■

Ara mateix el recompte oficial de les balances fiscals no es coneix

MÚSICA ■

Clara Peya i Junco y Mimbres, a les novetats discogràfiques

JAUME VENTURA

CRISTINA GARCIA MOLINA

“No tinc aquella fal·lera de publicar”

ENTREVISTA

CRISTINA GARCIA MOLINA

“Algun dia he arribat a pensar que d’irredempts en som tots”

Quan Cristina Garcia Molina (Granollers, 1975) escrivia ‘Els irredempts’ va pensar més d’un cop que el llibre no arribaria mai enlloc, que acabaria morint. Però lluny d’això, ha acabat guanyant el 24è Premi Llibreter en la categoria de literatura catalana després de ser publicat per LaBreu Edicions l’any passat. D’aquesta manera, molts són els que han llegit aquesta autora, ara resident de Girona, que ha escrit tres històries colpidores en un estil concís i sobri.

Text: Teresa Terradas

Els irredempts arriba vuit anys després de *Silenci a taula*. Es pot dir que és un llibre que li ha costat, difícil de fer?

Sí, em va costar molt. Evidentment, allò ideal seria que passés un temps prudencial entre un projecte literari i un altre. El que passa és que jo no he tingut mai l’objectiu de fer una carrera literària i de voler tenir un ritme molt sostingut de publicacions. I una altra cosa que passa és que la vida és molt complicada, hi ha la feina, dues filles... faig moltes coses i hi estic molt compromesa, i així van passant els anys. A més, em va costar força trobar la forma d’*Els irredempts*, perquè no la tenia clara, no m’acabava d’arribar. I així vaig anar passant fins que va sortir.

Es pot parlar d’un llibre experimental?

Amb aquest llibre, sobretot, he experimentat amb mi mateixa. Jo volia escriure una novel·la que no fos tradicional i hi havia una força exterior que em deia que havia d’anar així. Evidentment, aquesta força exterior era jo mateixa. Tampoc tenia l’objectiu d’experimentar per experimentar, però al final vaig decidir respectar el que el meu cap generava, i el meu cap generava aquesta forma que ha acabat sent *Els irredempts*.

Una forma que vostè mateixa compara amb un tríptic pictòric.

És un llibre que no té una estructura clàssica de novel·la, però tampoc és un llibre de relats. Es mou entre les dues coses. Per això he volgut insistir en aquesta idea del tríptic, amb aquesta sinonímia pictòrica, perquè és una cosa que a mi

em funciona bé. Quan escrivia *Els irredempts* em va funcionar, saber que l’art em proporcionava una resposta a la forma que jo buscava i que no acabava de trobar. Jo em demanava més d’un cop: “Què estàs fent? És una novel·la? No ho és?” I no ho sabia. Jo estava ofegada amb aquest text. I quan a través de la pintura, de Francis Bacon, però hauria pogut ser qualsevol altre autor que practiqués el tríptic, vaig trobar aquesta resposta, a mi em va funcionar totalment. Són tres històries que funcionen per separat però que en conjunt hauria de donar la sensació al lector d’una certa unitat, que hi ha uns fils que uneixen les històries, encara que a vegades aquests fils siguin molt subtils i que costin de veure. Però hi són, jo t’asseguro que hi són.

El que és clar és que tots els personatges són uns irredempts.

Sí, sí, totalment. El títol és l’aglutinador de tot. *Els irredempts* és com el paraigua que aixopluga totes les històries. Tots els personatges que van circulant són uns irredempts en el sentit que estan capturats, paralyzats per alguna cosa, es volen moure però no s’acaben de moure, i estan a l’expectativa del que passarà. Però el títol sí, està pensat en aquest sentit.

D’aquests irredempts potser n’hi ha més dels que ens pensem a la societat actual? Els del llibre en són un reflex?

Sí, jo els veig totalment així. Fins i tot, algun dia he arribat a pensar que d’irredempts en som tots, perquè si et pares a pensar tothom té alguna situació o està vivint alguna cosa que d’una manera o una altra l’empresona. I cal tenir l’impuls per voler sortir d’allà, o aspirar que algú el tingui i et

tregui d'aquell cau. Per tant, sí, podria ser que tots ho fóssim.

“Necessitàvem fumigar-nos cada dia el desànim per continuar”, es diu al llibre. Realment, el desànim i la desesperança planen per totes les pàgines. Aquest era el seu objectiu, fer un llibre colpidor i trist?

No, no, ara veig que hi havia uns objectius molt clars, però les coses surten com surten. Jo soc una persona que soc molt crítica amb moltes coses, tant amb les que em passen a mi com socialment. Em diuen que soc una nihilista-optimista. Però el que tinc no és un pensament de derrota, que no hi ha res a fer. No, no, jo no ho penso així. Penso que en qualsevol situació hi ha una petita esclatxa, el que passa és que a vegades som nosaltres mateixos els que no volem sortir ni ens plantegem fer l'esforç per sortir d'aquesta esclatxa. Entenc quan em diuen que és un llibre fosc, trist i colpidor, però el motor del text no és de cap manera la desesperança.

Sí, però al primer relat, “Solar”, apareix un personatge, l'Ipsilon, que és llum i esperança, però aquesta llum s'acaba apagant, no hi ha continuïtat.

Sí, és veritat. Moltes de les situacions i experiències que es plantegen no tenen continuïtat, són dures. A la segona part, a més, també hi apareix la mort. Però jo continuo insistint que *Els Irredemptos* no és una lectura trista, el que passa és que les coses a vegades tenen formes que no ens agraden, però som aquí i hem de continuar.

I hi ha molt de la seva vida i experiència personal a *Els irredemptos*? Ho dic perquè vostè es professora i a “Solar” situa la història en uns barcons prefabricats.

Probablement hi ha molt de mi. Escriure et permet jugar amb moltes coses, molt teves, que tens dins teu i que d'alguna manera van apareixent en alguns moments de la narració. La història que va néixer de la meva experiència personal és la primera, “Solar”. Jo vaig treballar set anys en un centre escolar d'altíssima complexitat a Salt, en unes condicions dures i complicades, però per a mi van ser uns anys meravellosos. I d'aquí ve “Solar”. Evidentment, també hi ha molta ficció, molta creació pura, però és la història que més clarament puc dir que l'he viscuda. I després, en la resta del llibre, no t'ho sabria dir. Sí que hi ha coses esmicolades en totes les parts, hi ha frases amb les quals jo m'identifico molt, que jo he sentit, que jo he viscut així, que ho he rebut així, però després hi ha molta ficció també.

Parla molt de l'exili: la bogeria ho és, la poesia també. Però diu que l'exili més gran és el coneixement.

Bé, a veure. Jo soc una persona de buscar molt la cova, la protecció en el llibre, en tot allò que em pugui proporcionar el coneixement. És com una mena de consol que tinc, pot semblar molt dramàtic això, però m'hi agafo per tenir respostes o per obtenir el que jo vull. Jo vaig perdre la meva mare fa uns anys, i el meu pare més recentment. I meu dol l'he fet de manera intel·lectual, he buscat i busco llibres d'autors que em facin saber què van sentir ells o com van abordar ells la qüestió de ser orfes. Jo necessito sempre aquest coneixement.

Les referències artístiques i literàries són una costant en tot el llibre. El mateix Bacon, Txékhov... Són els seus referents?

Sí, jo tinc moltíssims referents. Però potser aquests són els que m'han acompanyat més, els que no han marxat durant aquests últims anys. Perquè alguns venen i marxen. N'hi ha algun que en un moment donat m'ha colpit moltíssim però al cap d'un temps, no sé per què, l'oblido, el meu cervell el deixa de banda. Però aquests són constants. A mi m'agrada molt el teatre, i Txékhov és un autor constant a la meva vida, perquè m'agrada molt. També m'agrada Shakespeare. I després hi ha les referències més pictòriques, i sobre el món de la dansa, com Pina Bausch... Veig que són referents que tenen un paper important en la meva vida. I el fet que apareguin a *Els irredemptos* no és per pedan-

“Tinc clar que sempre diré les coses de la manera més concisa possible, perquè així tinc la sensació de no fer perdre el temps al lector”

teria, per demostrar que en sé molt, no és això en absolut. És perquè formen part de la meva vida, com si fossin amics o algú més de la família. I també va lligat a allò del coneixement, llegir t'aporta coneixement, anar al teatre, a un teatre amb cara i ulls, t'aporta coneixement. I això és el que jo busco constantment.

Parlant de llegir, una altra frase del llibre diu: “Jo he llegit molt, però també he oblidat molt. Podria dir que no m'ha servit de res.”

Sí, ho deia en el sentit, no que la lectura sigui una cosa dolenta, sinó en el sentit que llegeixes però no ho pots retenir sempre tot. Acostuma a haver-hi un percentatge, que no sé quin és, que s'escapa del teu cervell de manera molt clara, i que costa de recuperar. No pots contenir tota la lectura dins teu. I a vegades he tingut aquesta sensació d'haver llegit moltíssim però sense que m'hagi servit de res. Perquè vols llegir i acaparar molt, però hi ha una part d'aquesta lectura i d'aquesta informació que desapareix. Però no deixaré de llegir per això, ho continuaré fent.

Una altra frase: “Parlem molt sobre la mort però ningú ens prepara per la poesia.”

La meva experiència personal és que sé parlar més sobre la mort, me'n veig més capaç, que no de parlar sobre la bellesa, sobre la poesia, perquè la bellesa se m'escapa, en canvi la mort l'he viscut amb gent molt propera. Sé descriure la mort però la bellesa no tant. En algunes ocasions llegeixo poemes que em deixen totalment trastocada, que no acabo de saber ni què m'estan dient. És un procés molt curiós. Ni sabria fer arribar a l'altre el significat total d'allò que acabo d'escriure.

Un altre element molt important del llibre és el

llenguatge, precís, concís, com cops de puny, sense guarniments, sempre molt directe. Un llibre com aquest necessitava aquest llenguatge?

Suposo que les dues coses van juntes. El que em demanava el llibre era aquest ritme de les frases. Això de frase curta o frase llarga, a vegades no pots triar-ho. Simplement t'acabes expressant així perquè el teu cos necessita d'alguna manera expressar-se així. I també té a veure amb el propi caràcter. Jo soc una persona que puc parlar molt, però a vegades soc persona de poques paraules, i si no estic segura d'una cosa, no la dic. Crec que aquesta manera de fer meva després s'acaba trobant en l'estil de la meva literatura. Tinc clar que sempre diré les coses de la manera més concisa possible, perquè així tinc la sensació de no fer perdre el temps al lector. Si tinc una cosa per dir-te ho faré de manera ràpida i contundent, que es pugui entendre, encara que pugui semblar un cop de puny.

El jurat va destacar que l'obra era “una anomalia extraordinària dins el panorama literari català”. Benvinguda aquesta anomalia, no?

Sí, i tant. A mi em va agradar molt que diguessin això. En sentir la paraula *anomia* pots pensar que té connotacions negatives, però no. Vol dir que és una cosa que surt una mica d'allò que es fa. I tampoc va ser una cosa que jo busqués expressament, no, no. Jo no tenia cap objectiu molt pensat abans de posar-me a escriure. Simplement la cosa va sorgir així. I també és producte de moltes lectures que he fet, de teatre que he vist... i tot això ha anat configurant una mica la meva manera d'escriure. Per tant, sí, va ser molt xulo i molt bonic rebre aquest Premi Llibreter perquè al darrere hi ha moltes llibreries treballant per aquest premi.

Guanyadors d'altres edicions sempre han comentat que és un luxe que et premiïn els llibreters.

A mi em va fer realment molta il·lusió. Sempre l'havia seguit, aquest premi, l'havia viscut des de fora, com a lectora: “Mira, li han donat el premi a tal o a qual. I quan el reps tu, t'adones de la importància del Premi Llibreter per totes les persones que hi ha al darrere, per la feina que fan com a escriptors. Per mi és molt important aquest premi.

Deu ser una habitual de llibreries.

Sí, vaig pul·lulant una mica per tot arreu. A Granollers, Girona, a vegades vaig a Barcelona. No soc molt fidel a una sola llibreria, puc visitar-ne moltes. I aquest any passat, com que he fet moltes presentacions i sobretot he fet molts clubs de lectura, he conegut llibreries que segurament no hauria conegut mai si no hagués estat pel llibre. Voltar per les llibreries ha estat la part més bonica de la promoció. He conegut gent que no oblidaré. És una experiència que no té preu.

Aquest premi l'anima a continuar escrivint?

De temps, en tinc poc, però de ganes en tinc moltes. És el que et deia al principi, que no tinc aquella fal·lera de publicar. Intentaré això sí, no trigar tant de temps, perquè realment no fa falta. Bé, aquest llibre potser fa dos anys que ja hi era, si més no dins del meu cap jo ja el tenia. Ara vull continuar escrivint, però sense trigar tant entre un llibre i un altre.

A més de ser professora de llengua i literatura, fa classes a l'Ateneu Barcelonès, lloc d'on ha sortit més d'un escriptor. Vostè també s'hi va formar?

Sí, jo vaig ser alumna fa molts anys de l'escola d'escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Vaig fer l'itinerari de conte, i vaig ser molt feliç allà amb aquesta experiència, va ser boníssima, vaig tenir professors espectaculars. Allà vaig fer cursos que van provocar en mi la necessitat d'escriure, que em van crear l'hàbit d'escriure i el meu compromís amb la literatura. Tot això m'ha fet arribar a una Cristina que jo no hauria ni sospitat que existia. I ara tinc la sort de formar part de l'equip de professors, de ser a l'altra banda, i continua sent una molt bona experiència. Ha estat una gran experiència com a alumna i ara com a docent.

EXCLUSIU
PER ALS
SUBSCRIPTORS

el9club

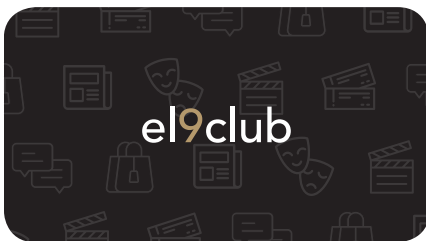

Participeu en els sortejos entrant a:
<https://9club.el9nou.cat/osona-ripolles/ofertes>

Informació: 93 889 46 59

Descarregueu-vos la targeta

MUSEU DE L'OLI DE CATALUNYA

2x1

LA GRANADELLA

30 de setembre, 7, 14, 21, 28 d'octubre 21:00h

STA. EUGÈNIA DE BERGA
TEATRE ÀNGEL GUIMERA

TEATRE AMATEUR CONCURS

12 SENSE PIETAT
07/10/2023
21.00
SANTA EUGÈNIA DE BERGA

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

Teatre

BEURÉ DE LA TEVA AIGUA

Dijous 5 d'octubre - A les 20h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

ARS LONGA, VITA BREVIS

VI

US REGALEM EL PACK DE TOTES LES CONFERÈNCIES

Del 10 d'octubre al 19 de desembre
Tots els dimarts de 18 a 19h

AMICS DE LA CIUTAT VIC

SORTEIG D'INVITACIONS DOBLES

cirvianum
TEATRE TORELLÓ

Teatre

EL COS MÉS BONIC QUE S'HAURÀ TROBAT MAI EN AQUEST LLOC

Diumenge 8 d'octubre - A les 18h

TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

Música

LA SIMFONIA DE DVOŘÁK I EL CONCIERTO DE ARANJUEZ AMB MILOŠ KARADAGLIĆ

Diumenge 8 d'octubre - A les 18h

VIC

Grans Concerts Vic 23-24

Amb el mecenatge de la INSTITUCIÓ PUIG-PORRET

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

cirvianum
TEATRE TORELLÓ

Teatre

GEMMA HUGUET

Divendres 6 d'octubre - A les 20h

TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

Música

QUIMI PORTET: 25 ANYS

Diumenge 6 d'octubre - A les 20h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

Els sortejos sempre es faran a les 10 del matí del dia del sorteig. Les seves dades personals seran tractades per Premsa d'Osona, SA i CATVL 97, SLU (conjuntament i en endavant, EL 9 NOU) amb la finalitat de fer-lo participar en els sorteigs. Les dades personals, així com imatges i veu, poden ser utilitzades mitjançant els canals audiovisuals del Grup (premsa, ràdio, televisió, internet...) utilitzant els formats i mitjans previstos en cada cas amb finalitats periodístiques. Pot consultar informació addicional sobre els seus drets de protecció de dades a www.el9nou.cat.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Contraprogramació

L'espectacle polític ha tingut aquesta setmana dos moments àlgids que s'han desenvolupat en paral·lel. Al Congrés de Diputats Alberto Núñez Feijóo maldava per una investidura que se sabia impossible, mentre que al Parlament de Catalunya se celebrava el debat anual sobre l'estat de la nació. Mateixos dies, mateixes hores. Suposo que no ha estat per atzar sinó que en alguna de les dues parts es volia passar desapercebut. L'intent de ser elegit com a president per Feijóo ha resultat una mica patètic perquè la seva impossibilitat aritmètica l'ha obligat a exhibir durant setmanes les seves febleses, implorant uns vots que ni tenia ni tindria, mentre els seus ja li van fent el llit per substituir-lo. El més curiós ha estat que en lloc d'explicar quin és el seu projecte polític per a Espanya, ha ocupat el seu temps per criminalitzar el que creu que farà Pedro Sánchez, algú que encara formalment no és candidat a res. El líder gallec s'ha comportat com algú que fa d'oposició dura quan en realitat, ara, el candidat era ell. Aquestes exhibicions resulten tristes. Com deia el president Tarradellas, "en política es pot fer tot, excepte el ridícul". Només va faltar que Pedro Sánchez ignorés el candidat i que la rèplica socialista fos extremadament contundent per part d'un poc conegut fins ara Óscar Puente. Mentre s'estan fent càbales sobre si hi haurà una altra majoria, l'independentisme ja dona per feta l'amnistia i passa pantalla tot exigint un referèndum d'autodeterminació. Tinc dubtes que hi pugui haver acord polític. Si hi és, però, ben segur que no serà amb unes exigències desmesurades des de tots els punts

de vista. No és un problema jurídic principalment, ho és de tipus polític i moral. El problema fonamental, situats aquí, no és tant fins on pugui arribar el PSOE amb la seva oferta, com la lluita acarnissada entre ERC i Junts per capitalitzar el possible èxit de la negociació. El fracàs vindrà més d'ells, de la seva competència i d'un excessos teatrals que, no ens hem d'enganyar, no ajuden a un possible acord i la seva explicació i justificació davant de la ciutadania.

Al Parlament de Catalunya, el debat sobre política general ha passat sense pena ni glòria. No hi ha hagut la voluntat de parlar de Catalunya, de com es

Feijóo s'ha comportat com algú que fa oposició dura quan el candidat era ell

governa o de com caldria fer-ho. El president Aragonès ha parlat d'amnistia i autodeterminació mentre llançava dards enverinats als seus principals enemics polítics, que són els de Junts. Aquests han fet més o menys el mateix però en sentit contrari. Per acabar d'omplir el temps, el president ha fet un repàs, conselleria per conselleria, de decisions preses. Així, en hem assabentat, entre altres coses, que troba a faltar molt el Club Super3 a la programació televisiva, fet que sembla que explicaria el retrocés en l'ús social del català. El que no s'ha vist és quin és el projecte de país, quins són els reptes estratègics que es pensen afrontar i s'ha posat de manifest

una aclaparadora falta de lideratge. No es pot governar el país sense un projecte polític, més enllà de desitjos quimèrics, i sense una majoria sòlida per fer-ho. Es pot ocupar el poder, com es fa, però una altra cosa diferent és governar. Des del 1980, Catalunya ha tingut presidents que han pogut ser de més o menys grat pels nostres gustos polítics, però tenien un projecte de país, governaven i lideraven el desplegament i la pràctica de l'autogovern. Va ser així en temps de Pujol, de Maragall, de Montilla i de Mas. Després, la inanitat absoluta. Declaracions èpiques, pretensions irrealistes, desballestament social i polític del país. Es pot aspirar a més autogovern, però no aprofitar del molt que disposem resulta una autèntica temeritat. Mentrestant, abandonat de la funció de governar un país i, qui ho havia de dir, subordinació absoluta de la política catalana a l'espanyola. Una bona paradoxa és que això no ho han fet els anomenats "partits sucursalistes", sinó els partits independentistes. Les coses no van exactament bé, però no s'actua. Aquesta mateixa setmana han aparegut dades demolidores sobre els molts déficits de la sanitat catalana i del conjunt de les polítiques socials. Som la darrera comunitat autònoma en despesa per habitant, però també en percentatge de pressupost dedicat a polítiques socials. En salut, només tenim per darrere la comunitat de Madrid, un bon exemple de destrucció del sistema sanitari públic. No s'ha recuperat, ni tan sols, la situació creada en el sistema de salut per les retallades brutals i consegüent privatització de serveis que va fer el conseller Boi Ruiz. La qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya no ha fet sinó empitjorar. Mentre esperem la terra promesa, potser es podria fer alguna cosa al respecte. O no?

Enric Xicoy

Karaoke al Congrés

En el moment de lliurar aquest article no sabem com acabarà la votació al Congrés dels Diputats del debat d'investidura del senyor Feijóo, el candidat del PP a presidir el govern espanyol. El que sí que sabem, però, és que aquest home gallec va dir en el mateix Congrés que el Parlament espanyol s'ha convertit en un karaoke. Per què? Doncs perquè ara ja s'hi pot parlar en les llengües cooficials de l'Estat espanyol sense que et tallin el micròfon com passava fins ara, a excepció del castellà.

Feijóo ho va dir dos cops seguits. Exactament va deixar anar: "Los letrados ya han advertido de la enorme dificultad de un Congreso de los Diputados convertido en un karaoke [pausa dramàtica de tres segons]. En un karaoke". He deixat la frase en castellà perquè quedi clar que ho va dir en aquest idioma, i no en gallec.

Per més que hi dono voltes, no veig la relació que hi ha entre un karaoke i el fet que s'hi pugui parlar en català, gallec i èuscar. Un karaoke és aquella acció de cantar la lletra d'una cançó que llegeixes en una pantalla mentre de fons sona la música sense la veu original. La gràcia del karaoke és escoltar els imitadors fent una versió més o menys reeixida de l'original. Sovint el més divertit dels karaokes és escoltar aquells qui canten desafinant i no encertant ni una entrada.

Exactament això, que algú surti a l'escenari i interpreti una lletra ja existent d'una música coneguda, és l'essència del que ha passat des de sempre en tots els parlaments del món. Poques vegades hem escoltat algun diputat dient allò que no s'espera que digui a la tribuna d'oradors. Com passa en els karaokes, també hi ha diputats més encertats que

d'altres a l'hora de reproduir la lletra del seu grup (parlamentari). I un cop ha acabat la intervenció els aplaudiments dels seguidors o els xiulets dels detractors també són el pa de cada dia. El fet que ara això es pugui fer en una llengua diferent a la castellana no converteix el Congrés en un karaoke, en tot cas el que canvia és el repertori dels intèrprets.

Possiblement el que li ha passat al senyor Feijóo és que ha fet una associació d'idees amb una de les escenes cinematogràfiques més memorables i que passa en un karaoke de Tòquio. Es tracta d'aquella en què Scarlett Johansson canta una sensual *Brass in pocket* de Pretenders davant de Bill Murray i ell, a continuació, interpreta una desmenjada *More than this* de Roxy Music. Recordeu el nom del film, oi? Exacte, *Lost in Translation*.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

296

 CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Expressions populars d'origen religiós (III)

Això s'acabarà com el rosari de l'aurora

El rosari o saltiri de Maria és una pràctica devocional divulgada pels cistercencs al segle XII i que consistia a resar 150 avemaries en record dels 150 salms. Als Països Catalans aquesta pràctica va esdevenir la devoció més característica de les famílies catòliques del segle XIX.

Abans hi havia un costum molt estès de celebrar, sobretot el primer diumenge de maig i durant tots els diumenges d'octubre, l'anomenat *Rosari de l'Aurora*, una processó en què es recitava i es cantava el rosari pels carrers a primera hora del matí. Se sortia de bon matí de les parròquies i en el decurs de la processó la gent resava el rosari i cantava els Goigs de la Mare de Déu del Roser.

Aquesta festivitat, de nom ben curiós, va ser creada pel papa Gregori XIII per tal de commemorar la victòria de la flota cristiana enfront dels turcs a la batalla de Lepant, el 1571, atribuïda a la intervenció de la Mare de Déu. Les confraries del Roser van anar proliferant i es va anar estenent el costum de resar el rosari de l'Aurora.

A Girona hi va haver un popular Rosari de l'Au-

rorra, que s'iniciava a la Catedral, baixava a la Vall de Sant Daniel i tornava al seu punt de partida, on quedava dissolt. En aquella època, el citat Rosari de l'Aurora gironí s'acabava pacíficament, cosa que no succeïa en molts dels que es feien arreu del territori, ja que s'hi produïen aldarulls i acabaven a cops de pal. D'aquí ve la cèlebre frase "acabar com el Rosari de l'Aurora", que utilitzem quan alguna cosa té un final desastrós o no desitjat.

Aquesta expressió es va forjar a l'època de la revolució liberal del 1868 a Espanya. Aquesta revolució va iniciar un període de llibertats democràtiques, durant el qual el moviment obrer i la petita burgesia van irrompre en la vida política. Així, mentre les seves idees polítiques anaven agafant més embranzida, l'Església continuava demostrant la seva capacitat d'influència, com ara mantenir el costum de resar el rosari col·lectivament i en públic. Això va provocar aldarulls que sovint acabaven sent autèntiques batalles campals entre tots dos bàndols.

Fonts: Optimot, Rodamots, Dites.cat, www.catalunyareligio.cat

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Neil Young sota l'influx punk

Abduït per l'esperit del punk, Neil Young va signar el 1981 un disc que remet directament a l'adrenalina d'aquest estil, i que més tangencialment també l'ha acompanyat en molts dels seus treballs posteriors. Secundat pels Crazy Horse, *Re.ac.tor* va ser considerat com un més dels discos que durant els anys vuitanta, el canadenc va utilitzar per explorar estils

que li eren més o menys propers, però també és un compendi de temes gens menyspreables encara que no es comptin entre els seus clàssics. L'àlbum té aquella força que mai és sobrer en un disc de rock, però que tantes vegades trobem a faltar en alguns dels referents del gènere. Segurament per això la denominació de rock s'ha vist despallada sovint de les dosis de talent o enginy per convertir-se en una rèmora pesada i amb menys esperit que un *speaker* de cursa atlètica intentant motivar els corredors.

"Surf.er joe and moe the sleaze", "Op.er.a star", "T-bone" i la més estàndard "Get back on it", omplen una primera part contundent amb domini de les guitarres, i on l'obsessió d'algunes tornades superen la seva aparent superficialitat ("Got mashed potatoes, ain't got no T-Bone" o "You were born to rock, you'll never be an opera star"). La cara B la

supera a bastament. "South.ern pac.i.fic" l'obre amb aires de llegenda i "Shots" la tanca amb la certesa de trobar-nos segurament davant de la millor mostra de cançó –un tros de monolítica composició de gairebé vuit minuts de durada que té la virtut inèdita de no recórrer a aquella estupidesa dels solos inacabables que utilitzen la majoria de temes llargs de la història del rock– de

tot l'àlbum. Per més vegades que l'escolti, encara em fa ereccionar quan en sento els acords. "Mo.tor cit.y" és un homenatge d'aires country distorsionats a Detroit, i a "Rap.id tran.sit", a més de castigar la guitarra, Young es dedica a encallar les consonants en la seva boca, i aconsegueix amb destresa que el resultat no sigui pura estridència. Les crítiques que sovint he llegit d'aquest disc aparentment menor, no són gaire elogioses, però ja sigui perquè l'he escoltat mil vegades d'ençà que el destí ens va unir a una calaixera de discos d'ocasió d'un establiment ja fa temps desaparegut del carrer Nou de la Rambla, o perquè tinc el gust al cul, sempre l'he trobat fins i tot més atractiu que el *Harvest* o l'*After the Gold Rush*. Si em permeteu, em tocaré una estoneta mentre encara sona "Shots" amb el volum a rebenotar als altaveus de casa.

Reprise Records publica 'Re.ac.tor' del canadenc Neil Young
Dilluns, 2 de novembre de 1981

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

ELLA FITZGERALD I OSCAR PETERSON

'Ella & Oscar'

Pablo Records, 1976

Es podria dir que *Ella & Oscar* és un dels discos més relaxants que existeixen. Dues figures inqüestionables del jazz, Ella Fitzgerald, per a molts la millor cantant d'aquest estil musical, i el gran pianista Oscar Peterson, reunits, tots dos sols, per oferir-nos un grapat de cançons, la majoria clàssiques de la primera meitat del segle XX. *Ella & Oscar* és un disc íntim i sobri, només hi escoltem la veu d'Ella Fitzgerald i el piano d'Oscar Peterson i, en alguns temes, també el contrabaix de Ray Brown, llavors ja exmarit, per cert, de la cantant. Un té la sensació d'estar-los escoltant a la sala d'estar de casa. Sorprèn la veu de l'Ella, que aquí ja estava a punt de fer 60 anys, però sembla la d'una noia jove en plena forma: de fet, la seva veu no va envellir mai. D'entre les nou cançons destaquen per sobre de tot "More Than

You Know" i la famosa "April in Paris", que va tenir una multitud de versions, l'última de les quals la de Ray Stevens de l'any 2021. Però a mi personalment m'encanta "How Long Has This Been Going On?", dels famosos germans George i Ira Gershwin. Si l'oïent sap una miqueta d'anglès, entendre perfectament les lletres de les cançons, perquè el fraseig d'Ella Fitzgerald, com sempre, és perfecte. En definitiva, un disc de jazz barrejat amb bebop i sons tradicionals que no pot faltar en cap discoteca (o en cap mòbil).

NOTES

El càncer s'endú el cantant de Strombers, Ferran Gallart

Divendres passat ens vam llevar amb una mala notícia: el carismàtic cantant de Strombers, Ferran Gallart, havia mort. Un càncer contra el qual lluitava des de feia temps se'l va endur massa d'hora a l'edat de 50 anys. El passat mes de juliol, el grup originari de Cardona ja va anunciar a les seves xarxes socials que suspènien tota la gira que tenien programada durant l'estiu per motius de salut del seu vocalista. Malauradament, dijous passat a la nit la banda, a través d'un comunicat penjat a les seves xarxes, va informar del fatal desenllaç explicant que "el Ferran ha sigut l'ànima dels Strombers, que tant i tant ha fet gaudir més d'una generació en nombroses festes d'arreu del país, desprenent sempre bona energia i felicitat". El grup també assegurava que, "seguint el seu esperit, perpetuarem el seu llegat i el recordarem com ell voldria, amb alegria i música. Vola alt, Ferran. T'estimem". Strombers és un grup de música que es va formar el 1998 a Cardona

(tot i que Gallart era de Santpedor) i que tocava cançons de música festiva i desenfadada on combinaven diversos estils. Es van fer populars de seguida gràcies a una personalitat desacomplexada, amb esperit rebel i sempre compromesos amb les festes populars catalanes, com demostren cançons com *Festa major* o les mítiques *Nit de Sant Joan* o *Tocant el cel amb la mà*. L'any 2019 la banda va celebrar els 20 anys dalt de l'escenari amb una gira especial i dos nous *singles* i per a la temporada vinent tenien pensat fer les noces d'argent. Al llarg de la seva trajectòria havien arribat a publicar set discos. A banda de la seva activitat amb el grup, Gallart havia fet nombroses col·laboracions amb altres bandes i solistes, i l'any 2022 va publicar un llibre infantil, *Gira la lluna*, amb cançons i contes per anar a dormir, amb il·lustracions d'Anna Grimal.

EL TEST

Edu Alcalà

Primer instrument que vas aprendre a tocar? La guitarra clàssica. **Primer grup del qual vas formar part?** Skandol Públic. **Primer bolo en directe?** El juny de 1994 amb Skandol Públic. **Primer disc que et vas comprar?** *Out of Time*, de R.E.M. **Quants discos tens?** Uns 3.300 en format físic i uns 8.400 en format digital. **Salva'n tres.** *Ok Computer*, de Radiohead; *Doolittle*, de Pixies, i *White Album*, dels Beatles. **Grups o músics de capçalera.** Leonard Cohen, Jeff Buckley i PJ Harvey. **Un concert (com a públic) per recordar.** Sufjan Stevens a l'Auditori de Barcelona l'any 2011.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

JUNCO Y MIMBRE

'Fruit del col·lapse'

Els osonencs Junco y Mimbres han col·lapsat. O el que és el mateix, amb la publicació d'aquest nou disc (el seu segon LP) han anunciat que pleguen. I és una llàstima, perquè a *Fruit del col·lapse* hi ha 11 cançonasses que mereixerien una gira com déu mana amb bon pop, bones lletres i moltes coses a dir (encara que al track 10 cantin *Res, a dir*). Què farà a partir d'ara la cantant Maria Espinosa? I la seva mà dreta, Andreu Ribas (amb Germà Aire també congelats?). De moment Marc Fernández, productor i guitarra, s'ha apuntat al Comboï de Dan Peralbo. Sort!

CLARA PEYA

'Corsé'

Es titula *Corsé* però la pianista Clara Peya s'hi mou del tot *desencorsetada*. El disc parla de la violència que porta implícita el concepte de perfecció, de com ens torturem a nosaltres mateixos i de la frustració que ens genera no poder posar límits al nostre propi maltractament. I tot en 13 cançons (és també el 13è disc de Peya) amb 13 veus diferents. Entre d'altres, hi canten Leo Rizzi, Ede, Momi Maiga, Marina Herlop, Albert Pla, Iris Deco, Anna Ferrer, Pol Batlle, Salvador Sobral o Sílvia Pérez Cruz. Una oda a la bellesa de la imperfecció.

OKDW

'08880'

Aquest és el disc de debut d'OKDW, un projecte liderat per Virts Martos de pop contemporani amb espurnes de jazz, soul i rhythm and blues modern. El treball té 10 temes ideals per ballar, vacil·lar i passar-ho bé i compta amb les col·laboracions de la cantant La Neula (*Angry Virts*), el raper mataroní Anwar Malviaje (*Cabos sueltos*) i la vocalista i trompetista de jazz Andrea Motis (*Saliva*). Per cert, el títol del treball té truc: Martos és de Cubelles, a la comarca del Garraf, i el codi postal de la població és 08880. Capicua.

ALEGRIA INTERIOR

Eulàlia Robert, directora de PNL Barcelona

Escolta activa? O descobriments?

Segurament en algun moment hem sentit l'expressió "Escolta activa".

Des d'àmbits relacionats amb la comunicació com la PNL i el *coaching*, ens referim a l'escolta activa com un acte conscient i voluntari d'estar atents a allò que ens està explicant una persona, amb qui estem parlant. Una escolta activa implica atenció a les paraules, els gestos, les expressions facials d'una persona per entendre el que ens està volent dir.

M'agradaria obrir aquí un parèntesi per aprofundir-hi una mica. La programació neurolingüística, i actualment moltes altres disciplines relacionades amb la comunicació, ja parteix de la base que l'experiència humana és subjectiva. El mapa no és el territori, és a dir, la nostra forma d'entendre el món no és el món que ens envolta, és només la nostra interpretació del món, i està influenciada per les nostres creences, valors i tots els nostres aprenentatges de vida, conscients i no conscients.

Quan expliquem alguna cosa a una altra persona, utilitzem l'expressió oral per anar ordenant i organitzant els nostres pensaments i d'alguna manera l'efecte de parlar és comprendre'ns una mica més a nosaltres mateixos.

Si la persona amb qui estem conversant ens sap escoltar bé, aquesta conversa és productiva perquè ens proporciona claredat i comprensió.

La persona que *escolta*, per la seva banda, si mostra interès genuí en allò que li estem explicant, si té paciència perquè completem les frases tal com volem expressar-les, si està atenta als missatges de les nostres explicacions, si va interaccionant amb nosaltres amb petits resums del que estem explicant, sense consells, sense interrompre, sense distreure's, sense jutjar-nos massa i sense interpretar al seu aire els nostres missatges, ja està fent una

bona escolta activa. Si ens mira als ulls de forma relaxada, com volent dir estic aquí, estic atenta i t'escolto, es va establint un flux de comunicació, que estableix una base necessària per permetre intercanvis d'idees, punts de vista, opinions, que si no s'hagués construït aquesta base d'escolta resulten molt difícils de dur a terme.

Fins que no vaig aprendre PNL no m'havia entrenat conscientment a fer escoltes actives. No era conscient que les experiències de les persones poguessin ser tan *subjectives* i diferents, no sabia com escoltar i, durant les meves converses, en realitat sovint estava realitzant *assajos interns* de com respondria, de com argumentaria les meves idees relatives al tema de la conversa. A mesura que m'anava donant compte de com de diferents podien ser les nostres experiències subjectives, m'anava relaxant perquè m'anava adonant que la finalitat de les nostres converses no era tenir raó sobre un tema, sinó establir un flux adequat per facilitar la comprensió mútua entre dues persones. És a dir, l'objectiu d'una conversa és anar a poc a poc comprènent l'experiència subjectiva de l'altra persona. Anar descobrint a poc a poc les seves creences, emocions, valors i les seves interpretacions del món. A partir d'aquí s'obre un món de possibilitats i de creativitat.

Us desitjo bones escoltes actives i bons descobriments de *l'altre*.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 29-09-2023 al 05-10-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Una parella del teu passat podria posar-se en contacte amb tu, però les seves intencions no estan clares i caldrà ser prudent. Si tens fills, possibles despeses extra.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Una persona d'autoritat podria intentar manipular-te per sortir-se amb la seva. Posa-li límits. Tens interès a aprendre i t'apuntes a una formació o comences una lectura.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Mudances, trajectes, gestions administratives... Moviment relatiu al sector domèstic. El sector afectiu viu una etapa de transició. Una relació pot canviar o finalitzar.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Lluna plena i esclat d'emocions. El sector professional demana canvis i això et pot fer mandra o una mica de por, però sembla que tard o d'hora hauràs de moure fitxa.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Si vens de dies tristos o apàtics, entres en una etapa més positiva. Possible conflicte d'egos amb un germà. T'anirà bé no pronunciar paraules de les quals podries penedir-te.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

En l'amor et mostres dubtós. Si bé hi ha algú que t'interessa, tens por d'equivocar-te. Confia més en tu i en els altres. Penses a invertir diners o iniciar un negoci propi.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Pots tenir la sensació que vius una situació coneguda. Aprofita l'avantatge del fet que ja tens una idea de com actuar. Trobada amb algun amic que fa temps que no veus.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Tanques etapes i ets conscient que has de fer canvis perquè les coses es moguin. El sol a Casa XII indueix a fer autocrítica. Renoves el dormitori. Potser un nou matalàs.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Si pateixes una situació injusta, cerques informació legal sobre com defensar-te. La teva economia demana un ajustament més proper a la realitat per poder fer-hi front.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Es donen oportunitats per fer-te valer. Creu més en tu i en les teves habilitats. Si les coses no van massa bé, no ho dubtis i truca al teu amic i explica-li què et passa.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Potser fa poc que vas fer vacances, però ja penses a planificar una nova escapada. Hauràs de trobar un equilibri conciliador entre la feina i la vida personal o familiar.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Aquests dies pots trobar-te amb persones molt crítiques o fins i tot malintencionades. El repte serà que les seves paraules no t'afectin. No t'hi impliquis emocionalment.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

BALANCES DESEQUILIBRADES

Si l'apel·lació al greuge de les balances fiscals ha bastit part del discurs sobiranista, la setmana passada la Conselleria d'Economia hi posava més llenya al foc. Les dades presentades venen a indicar que, lluny de corregir-se, el greuge s'estaria intensificant. El 2021, la diferència negativa entre el que els residents a Catalunya aporten a l'Estat en impostos i cotitzacions i el que en reben en transferències, pensions i inversions arriba a 21.982 milions d'euros. Una xifra rècord que equival al 9,6% del PIB.

L'anàlisi que en fa la titular del Departament d'Economia, Natàlia Mas, és que aquest dèficit en les balances fiscals és "sostingut, perquè fa més de 35 anys" que es produeix un balanç negatiu entre aportacions i despesa, i és "injust i deliberat", en el sentit que el desequilibri es manté "governi qui governi" a l'Estat. Però són exactament fiables, les dades que aporta la Generalitat, més encara quan la presentació es fa oportunament en plenes negociacions sobre la formació d'un govern a l'Estat amb veu determinant per als partits independentistes?

El càlcul de les balances fiscals és una matèria controvertida, perquè gairebé hi ha un mètode per a cada autor: es poden calcular de diferents maneres els ingressos, les despeses i, fins i tot, la imputació de la participació en el deute que pugui tenir l'Estat. Els mètodes més habituals són els anomenats flux monetari, que és el que ha utilitzat la Generalitat i el que té més predicament popular, o el càrrega benefici, amb el qual l'Estat acostumava a contrarestar les dades catalanes. Acostumava, en passat, perquè des de fa un temps el govern ha optat per no fer públiques les dades sota l'argu-

ment, indefensable, que les dades es poden convertir en una arma política; si se segrestés qualsevol dada susceptible de convertir-se en una arma política, no caldria presentar-ne gaires, de dades. El flux monetari és un sistema relativament poc complex. Se sumen tots els ingressos que han aportat els residents en un territori determinat per impostos i cotitzacions a la Seguretat Social i es resten les despeses que ha fet l'Estat en forma

d'inversions, de pagaments de pensions i prestacions i per transferències a la Generalitat i als ajuntaments derivats del sistema de finançament (d'altra banda, caducat i pendent de revisió des de fa nou anys) directament en aquell territori determinat. Aquest és el càlcul de la Generalitat. De les estimacions, perquè no totes les dades estan disponibles, en surt que les aportacions dels residents a Catalunya sumaven, el 2021, 75.436 milions d'euros. En el mateix exercici, l'Estat hauria fet despeses en inversions, transferències i prestacions per valor de 53.554 milions d'euros. El resultat: gairebé 22.000 milions d'euros que se'n van i no tornen.

Hi ha, però, altres mètodes, que també són acadèmicament vàlids i que probablement suavitzarien aquesta corba. El que s'utilitza més freqüentment és l'anomenat càrrega-benefici, en el qual determinats serveis que presta l'Estat no es comptabilitzen necessàriament en un territori determinat, perquè beneficien la totalitat de residents a l'Estat. Hi ha exemples com les despeses de Defensa per protegir la totalitat del territori, o en política exterior. Aquests podrien ser exemples més o menys clars, però n'hi ha d'altres més matisables: si el Museu del Prado compra un quadre, podria beneficiar el conjunt de l'Estat, però les visites que genera la compra

menys objectius, com el volum de població. Per cada milió d'euros de despesa en aquestes partides generalitzables, a Catalunya li toca pagar 160.000 euros, perquè té més o menys el 16% de població.

Ara mateix, el recompte oficial de les balances fiscals no es coneix, perquè el govern central no ha volgut comparèixer en el debat. Una incompaixença que no deixa de ser sospitosa i que obre la porta a interpretar que les dades que s'oferirien tampoc deixen en bon lloc el tracte econòmic que s'està donant a Catalunya. Perquè, per damunt de mètodes de càlcul més o menys controvertits, hi ha un fet que sí que recull l'escassa informació que ofereix el govern. En el cas de Catalunya es dona la circumstància que és el tercer territori que més aporta al compte comú de l'Estat i, en canvi, és el sisè per la cua a l'hora de rebre fons a través del sistema de finançament, en una situació persistent que se salta el principi que cap comunitat hauria hagut de quedar endarrerida de l'ordre de la seva aportació un cop fets els repartiments, com preveia l'acord de 2009. Això, clarament, no ha passat. Es podria haver corregit aquesta tendència amb un sistema de finançament nou, però tot i el compromís que hi hauria revisió l'any 2014, aquesta és una tasca encara pendent de fer.

Un dels arguments habituals de les dretes és que els impostos els paguen els ciutadans. Un argument refutable: quan es parla que Catalunya paga més del que rep es diu perquè són els ciutadans de Catalunya els que pateixen l'efecte d'aquest dèficit materialitzat en les mancances de Renfe, en una sanitat que no ha recuperat els pressupostos anteriors a la crisi financera i o que

no tenen prou serveis perquè el govern ha de pagar interessos per un deute immens, 84.000 milions d'euros segons dades del BBVA. Haver de posar això de manifest és tan obvi com haver de denunciar que l'actual govern, que no és de dretes, amagui la informació sobre l'actual balanç fiscal. Amagar informació equival a convertir els ciutadans en súbdits.

d'aquest quadre, la despesa dels visitants en allotjament, menjar o canyes no es reparteix a tot l'Estat, sinó a Madrid, que és on hi ha situat el Museu. Sigui com sigui, aquest mètode acostuma a repartir el benefici que genera a cada territori, en funció de paràmetres més o

INDICADORS

Menor demanda de ciment

El consum de ciment a Catalunya va retrocedir un 11% a Catalunya a l'agost en comparació amb el mateix mes de l'any passat, segons dades de la patronal del sector Ciment Català. La producció també va caure un 2,7%, mentre que les exportacions ho van fer en un 32,7%. L'organització lamenta la baixa quantitat d'inversions en manteniment i en noves infraestructures que "necessita el país per ser competitiu".

Més rècords exportadors

Les exportacions han pujat un 5,1% al juliol en comparació amb el mateix mes del 2022 per l'impuls dels productes químics, els béns d'equip i el sector de l'automòbil, segons dades del Ministeri d'Indústria. Les vendes de Catalunya a l'estranger s'han enfilat fins als 8.453,5 milions d'euros, la més alta de la sèrie en un mes de juliol. En els set primers mesos de l'any, les xifres també són de rècord.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'Operación Napoleón'

De Óskar Thór Axelsson

El màrqueting dels islandesos

Aquestes setmanes la cartellera està animada i n'hi ha per a tots els gustos. Per als sofisticats, o els qui s'ho creuen, hi ha *Godland*; per als que es decanten per l'èpica, *The Survivor*, i per als que volen aventura i misteri, *Operation Napoleon*. Aquesta última és la que vaig veure i tinc l'obligació moral d'avisar que els qui busquen aventures ho tenen un pèl fotut.

Els islandesos han creat la seva adaptació del *Código Da Vinci* a partir d'una famosa novel·la seva, i bé t'hi pots vendre totalment com a espectador des d'un principi –cosa difícil, tenint en compte que hi haurà pocs fans de la novel·la a Catalunya– o pots esperar infructuosament que la història t'atrapï. No és que sigui un merdot, però la seva funcionalitat sense ànima, que tampoc s'acompanya d'una factura tècnica impecable ni una trama perfecta –de fet, els més puristes hi trobaran uns quants forats–, fa que les imatges se succeeixin en una completa indiferència d'esperit. Els moments àlgids, potser per un xoc cultural o potser perquè simplement estan mal fets, solen acompanyar-se d'un petit arronsament del front, senyal de confusió i un xic d'altivesa, en pensar deu

formes millors en les quals es podria haver resolt l'escena en tan sols dos segons.

La ingenuïtat tan gran que arrossega el metratge, però, rebaixa les expectatives des d'un primer moment i permet que tot el viatge sigui prou agradable. D'altra banda, l'aparició sobtada de personatges durant tot aquest recorregut, amb un passat que s'explica amb quatre pinzellades i que l'únic que fan és encaminar la trama cap on ha d'anar d'una forma summament artificial, fa notar que, com a molt, el film pretén ser un espot de la novel·la, que deu ser un *best-seller* de misteri nòrdic dels que surten religiosament cada cert temps.

Així doncs, amb el desconeixement absolut que tinc de la producció d'aquesta pel·lícula, proposo que és un fracàs. Uns personatges plans i una trama poc repassada indica que l'important és el màrqueting. És cert que en el món en el qual vivim sempre és el més important, el màrqueting; paradoxalment, però, com menys es nota, millor. La fallida, doncs, es troba en els dos vessants. Ara bé, tot el meu suport a l'equip artístic d'*Operation Napoleon*, no és tan fàcil rodar sense la pasta nord-americana.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Les pallasses ocupen Sant Esteve de Palautordera

10è Festival Internacional de Pallasses del Circ Cric. Diversos espais de Sant Esteve de Palautordera. Divendres, 29 de setembre; dissabte, 30 de setembre, i diumenge, 1 d'octubre. Una setantena d'artistes vingudes d'arreu de l'Estat espanyol però també d'altres països com França, el Brasil o l'Argentina participaran en el festival oferint una trentena d'actuacions en diferents espais del poble. Laia Sales, Jimena Cavalletti, La Churry o Las Polis són algunes de les participants.

Riders of the Canyon, a Vic

Riders of the Canyon. Sala Joaquim Maideu de L'Atlàntida, Vic. Divendres, 29 de setembre, 20.00h. *Riders of the Canyon*, el projecte musical que uneix actualment les veus i les guitarres de Joana Serrat, Matthew McDaid, Víctor Partido i Roger Usart, presenten a L'Atlàntida de Vic el seu primer disc homònim, editat per Great Canyon Records. Un total de 10 temes, cinc dels quals nous.

CINECLUB

CINECLUB VIC
Dimarts, 3 d'octubre
20h - Espai ETC
Sessió Dia
Internacional de la
Gent Gran

'Las cinéfilas'

Argentina, 2017. Dir.: María Álvarez. Documental. Les cinéfilas són dones jubilades d'Espanya, l'Argentina i l'Uruguai que van al cinema cada dia. Com un degoter, la ficció es va endinsant en les seves vides i deixa una empremta en la seva memòria. Un film ple de saviesa i intel·ligència que, amb encert, posa al centre de tot el relat les seves dones protagonistes. A través de la seva mirada, el documental esdevé una carta d'amor al cinema i a una forma concreta de viure'l. Doncs que viuen separades geogràficament, però que semblen enllaçades per una mateixa passió, i a qui la realitzadora argentina ha volgut retre un homenatge: "Tots ens hem trobat amb aquestes dones en algun moment, jo he decidit donar-los veu. En el fons, cada una d'elles és una cara d'un únic personatge: el meu propi futur".

AC GRANOLLERS
Dimarts, 3 d'octubre
19h - VO
Cinema Edison

'Le jour se lève'

França, 1939. Dir. Marcel Carné. Drama, realisme poètic francès. Perseguit per la policia, François es refugia al seu apartament. Mentre està envoltat, va recordant en un *flashback* com els conflictius fets dels darrers dies l'han conduït fins a la difícil situació en què es troba ara; la seva passió per la florista Françoise (Jacqueline Laurent), de qui està enamorat i esperava casar-s'hi, però ella el va rebutjar; la seva complexa relació amb la prostituta Clara, i l'assassinat de Valentín, un estrany personatge relacionat amb aquestes dues dones. El film no va funcionar gaire bé al seu moment perquè es va estrenar un mes abans d'esclatar la guerra, va rebre una mala acollida crítica i es va revalorar quan es va tornar a estrenar després del conflicte.

Els subscriptors d'EL 9 NOU tenen descomptes directes
Retalleu el val descompte i porteu-lo al comerç, juntament amb el carnet d'el9club
 Promoció vàlida fins al 30-11-2023

base: Som esport
 La teva botiga especialitzada en esports!
 Rambla del Carme, 5 - VIC
 Tel. 93 886 39 66

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

M&B MAITESBAHN

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

C. Manlleu, 43-45 - VIC
 Tel. 93 135 74 51

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

Cal Marcel.lí
 Segona cuina gran salada

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

Avinguda Pius XII núm. 9
 93 885 38 56 - Vic

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

Tortadès

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

C. de Palau, 12 - GURB
 Tel. 93 889 08 24

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

Retalls

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

Rda. de les Pollancredes, 5
 TORELLÓ
 Tel. 650 27 07 32

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

Glina
 FORN DE PA · PASTISSERIA

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

C. Major, 9 - St. Vicenç de Torelló
 C. Prat de la Ribera, 7 - Torelló
 Tel. 688 685 56 15

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

bodymims
 salut i bellesa corporal

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

BODYMIMS VIC
 C/Bisbe Morgades, 34
 08500 Vic

BODYMIMS TORELLÓ
 C/ del Pont, 35
 08570 Torelló

BODYMIMS MANLLEU
 Av. de Roma, 89
 08560 Manlleu

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

equivalenza

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

Pla de Balenyà, 29 - VIC
 Tel. 618 92 17 36

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

La Violeta
 ART FLORAL

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

Pg. de la Generalitat, 44-46
 Centre Comercial Vic 2 - VIC
 Tel. 93 885 15 56-699 54 21 78
 www.lavioletartfloral.com

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023

@codina
 rellotgeria Joleria

6€

el9club
 ENTREU I DESCOBRIU LES OFERTES DEL CLUB

C. Pont, 31 - Torelló
 Tel. 93 859 07 46

de dte. amb un consum mínim de 30€
 Presentant el carnet

No acumulable a altres promocions
 Promoció vàlida fins al 30 de novembre de 2023